

Isten mindenkit meghívott a Bárány Jézus menyegzőjére!

Bibliaolvasás: Lk 14. 1-24.

Alapige Mt. 22, 1-14.

Urunk Jézus példázata Lukács evangélista szerint egy szombatnapi, ünnepi vacsora együttlétén született. Próbáljuk elképzelni azt a közösséget, ahol még a farizeusok is rácsodálkoznak Jézus étellel teljes szavaira, az ő ámulatba ejtő tanításaira. Jézus nem csupán beszélt egy eljövendő örökkévaló vacsoráról, nem csak meghívta a hallgatóit arra misztikus ünnepi vacsorára, hanem jelenlétével meg is ízleltette az asztalánál ülőkkel az Isten által elkészített vacsora kellemes mennyei ízeit. Jézus szemszögéből nézve ő maga volt a mennyei Atya által elkészített menyegző!

Ezért annyira meglepő a Jézust hallgató, és a Jézus beszédétől fellelkesült farizeus, aki az érzéseinek szabad utat engedve így kiáltott fel:

- „Boldog az, aki kenyeret fog enni az Isten országában!” Lk 14: 15.

A kegyes zsidók és elsősorban a buzgó farizeusok rajongva várták Isten országát. Ez a felkiáltva felszólaló farizeus abban téved, hogy nem látja a kapcsolatot Jézus jelenlegi asztalközössége és az eljövendő eszkatologikus¹ vacsora, a Bárány mennyei menyegzője között, nem látja az éppen történő isten országát! Ez az ember nem látja, pedig a lelkében a szívében, a testében, vagyis az ő egész lényében éppen az a Jézussal való, mennyeinek mondható közösség történik, amit ő és sok más társa, fellángolásként megsejt, de hittelt mégsem ragad meg, hanem beteljesületlen vágy formájában valamikor később, a meghatározhatatlan messzi jövőbe vetített ki.

Emlékezzünk az emmausi tanítványokra, akik húsvét estéjén együtt mentek Jézussal a faluba vezető úton, miközben a feltámadott Jézus mögéjük szegődve az Írásokból vigasztalta őket, hogy mindennek éppen úgy kellett történnie. Akkor a két tanítvány szíve gerjedezett, megtelt étellel és erővel, de ők bezárult értelmükkel lapoztak, tovább léptek, semminek becsülték azt a szívében feltáruuló igazságot, világosságot és örömet. Hamuvá változtatták magukban az élet lángjait. Döbbenjünk meg ezen! Nem azon voltak, hogy szívében forgatva² őrizzék és táplálják a lángot, nem, valahogyan kioltották. Urunk Jézus egy másik, a magvetőről szóló példázatában ezt így magyarázta:

„Íme, a magvető kiment vetni. Amikor vetett, némelyik mag az útfélre esett, és jöttek a madarak, és felkapdosták. Némelyik mag köves helyre esett, ahol nem volt sok föld, és hamar kihajtott, mert nem volt mélyen a földben. De amikor a nap fölkelt, kiégett, mivel nem eresztett gyökeret. Némelyik pedig a tövisek közé esett, és a tövisek felnövekedtek, és megfojtották. Némely mag pedig a jó földbe esett, és termést hozott. Az egyik százannyit, a másik hatvanannyit, ismét másik harmincannyit. Akinek van füle a hallásra, hallja meg!” (Mt 13: 3-9)

¹ **eszkatológia** (a gör. *eszkaton*, 'végső, legutolsó' szóból), *de novissimis* (lat.): a teológiának az egyén és az emberiség végső sorsát tárgyaló része, a rendszerezett dogmatika utolsó fejezete, mely a [→végső dolgokkal](#) kapcsolatos kérdéseket foglalja magába. – Az *egyéni* ~n kívül, amely jórészt az egyén halál utáni életével foglalkozik ([→feltámadás](#), [→halál](#), [→halottak feltámadása](#), [→holtak országa](#), [→ítélet](#), [→mennyország](#), [→pokol](#), [→temetkezés](#), [→tisztítótűz](#)), a Szentírásban szó van a választott nép jövőjével foglalkozó *nemzeti*, az egész emberiség végső sorsát bemutató *általános* ~ról is. Amikor a jövendő üdvösség áttevődik a túlvilágra, *transzcendentális* ~ról szokás beszélni. A nemz. és az ált. ~t lehet tágabb és szűkebb értelemben venni. A szűkebb értelemben vett ~ra jellemző a világtört. dualisztikus fölfogása; a tágabban értett ~ a mai eón végét taglalja, ami az üdvösség új és örök idejét vezeti be. Ez az egész kozmosz teljes átalakulását és fölemelését fogja jelenteni, ahol bűnnek, szenvedésnek és mulandóságnak semmiféle formában nem lesz helye. - 1900 óta prot. körökben, főleg Albert Schweitzer kezdeményezésére az egész dogmatikát, különösen az Egyh-ra vonatkozó részt az ~ fényénél vizsgálják.

² Mária pedig mind ez igéket megtartja, és szívében forgatja vala. Luk 2:19.

Ti most azért halljátok meg a magvető példázatát. **Amikor valaki hallja a mennyek országáról szóló igét, de nem érti, eljön a gonosz, és kiragadja a szívébe vetett magot.** Ez az, amelyik az útfélre esett. A köves talajra hullott mag pedig az, amikor hallja valaki az igét, s mindjárt nagy örömmel fogadja, de nem gyökerezik meg benne, ezért csak ideigvaló, s amint nyomorgatás vagy üldözés támad az ige miatt, azonnal megtántorodik. A tövisek közé esett mag pedig az, aki hallgatja ugyan az igét, de az élet gondja és a gazdagság csábítása megfojtja az igét, úgyhogy nem terem gyümölcsöt. A jó földbe esett mag pedig az, aki hallja és érti az igét; ez gyümölcsöt is terem, némelyik százannyit, némelyik hatvanannyit, némelyik pedig harmincannyit.” (Mt 13: 18-23)

Olyan érthetetlenek vagyunk mi emberek! Mi mindig valami ultra, valami szuper, valami extra, giga, mega érzésre és élményre vágyunk. Történetesen, a prédikáció hallatán, ha felgerjed a szívünk, hit, élet, remény és világosság gyullad benne, akkor mit teszünk? Forgatjuk-e a szívünkben, vagy a földre hullatva³ hagyjuk elveszni? Beszélünk-e róla, tovább adjuk-e, megosztjuk-e, buzdítjuk-e egymást, vagy az égi lángot semminek becsülve földet lapátolunk rá, miközben fergeteges közösségi élményről ábrándozunk, mint amikor mindent beleadva „góól”-t kiáltunk, hogy megremeg a lábunk alatta föld? Amennyiben bárhogyan is megvetjük és kioltjuk a szívünkben felgerjesztett élet lángját, az eredmény az lesz, hogy **„eljön a gonosz, és kiragadja a szívébe vetett magot.”**

Talán ez az oka annak, hogy nem látjuk meg, nem vesszük észre Isten jelenlétét, közelségét és jóságát a kis dolgokban, például az asztalunkon lévő szeletke kenyérben, vagy szűrkének tapasztalt hétköznapijaink apró kis történeteiben, a kisgyerek csillogó szemében, vagy egy szerény istentiszteleten.

Gyakran a nagy dolgok hatalmas vágya miatt az apró, a hétköznapi, megszokott és természetesnek vett dolgokra nem figyelünk, pedig az Úr azokban rejti el magát. Történetünkben a vágyott Isten országára váró farizeus tehát nem ismerte fel a jelenlévő Jézusban, hogy ő az a mennyei menyegző, akit az Atya Isten elrendelt minden meghívottja örök boldogulására, őt tehát éppen a jövőbe vetített vágya zárta ki a boldog jelenből, aki a szívében gerjedezett, hogy milyen jó dolog együtt kenyeret enni az Isten országában a Messiással, miközben éppen együtt evett a Messiással! A vágyott nagy Messiás képe eltakarta benne az egy igaz, valóságos és élő de ember voltában kicsi Messiást, akitől a szíve gerjedezett! Olyanná lett, mint a példázatban a menyegzői ruha nélküli vendég, aki nem méltatta válaszára a királyt és bűn,- és hit-vallás nélküli⁴ hallgatásával kizárta magát az örök világosságból és örömből. Tanuljuk meg itt és most, hogy amikor Isten szent Igéje felgerjeszti a szívünkben az örök élet bizonyosságát, akkor ragadjuk azt meg hálaadással, hit és bűn vallással, kegyelemért való kiáltással és Isten előtti örök leborulással!

Tegyünk fel egy egyszerű kérdést! Vajon velünk soha nem esett meg, hogy nagyravágyásunkkal és háládatlan, konok hallgatásunkkal magát a királyok Királyát nem méltattuk egyetlen „köszönöm, hogy itt lehetek” szavunkra sem? Titkos bűnünk ez, úgy követjük el az Úr megvetésének bűnét, hogy a látszólagos érte való vágyódásunk vakságában gerjedező szívünk ellenére sem vesszük észre az éppen történő isten-országot. Lássuk meg, hogy Urunk hatalmas szabadítására van szükségünk ebben a dologban! Bárcsak megnyitná a szemünket, hogy lássunk, fülünket, hogy halljunk, szívünket, hogy értsünk és ajkunkat, hogy folyóként ömöljön belőlünk a hála és a dicséret, szüntelenül.

³ Sámuel pedig fölnevekedék, és az Úr vala ő vele, és semmit az ő igéiből a földre nem hagy vala esni. 1Sám 3:19.

⁴ Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre. Róm 10:10.

Urunk Jézus az örök üdvösséget, a Jézussal való örök mennyei és az egyházban a Krisztussal való földi létet a menyegzői vacsora, a boldog közösség, ünneplő együttlét képében hozza testközelünkbe.

Van valami megfogadhatatlan de valós boldogság a menyegzőben. Elemző racionalitással, ha elemeire bontanánk egy esküvőt, majd ezeket az elemeket megvizsgálva gondosan újra összeadnánk, nem találnánk meg köztük a megtapasztalt boldogságot, eltűnne és elillanna. Miért? Vajon nem azért, mert a menyegzőn egy titokzatos és láthatatlan személy az, aki lopva mégis betöltötte a szívünkben tátongó űrt?

Ilyen öröm és együttlét minden istentiszteletünk, minden együttlétünk. De mivel legtöbbször valami grandiózusabbra vágyódunk, az éppen történő öröm és boldogság mellett vakon, sőt megvetően megyünk el.

A példázat tanúsága szerint Isten a mennyek országának ebbe a boldogságba mindenkit meghívott, engem is és téged is. A példázat szerint a kettőzött meghívás egy általános keleti gyakorlatra vezethető vissza, mely kettőzés például Jézus hegyibeszédében a „bizony-bizony” szófordulat is őriz. A keleti gazda tehát először jóval a menyegző-vacsora alkalmá előtt közölte magát a meghívás tényét és a körülbelüli időpontot, majd a pontos időt a vacsora, lakodalom előtt, amikor már minden készen. Így tehát senki sem ment úgy vacsorára, hogy kétszer is ne lett volna meghívva.⁵ Sőt Isten úgy szól hozzánk, hogy üzenete azonnal el kezd történni is, hisz „minden készen van”! Nagy felelőtlenség éppen akkor hátat fordítani az Istennek!

Hozzánk és öseinkhez az igehirdetés szolgálata által legalább ezer éve folyamatos az Istennek ez a hívása. Ha pedig a személyes életünket vizsgáljuk, akkor azt tapasztaljuk, hogy fogantatásunk pillanatától szüntelenül tart Isten mennyei üdvösségre szóló hívása. Meghívott az Isten, hogy együtt ünnepeljen velünk! Arra méltat a Teremtőnk, hogy leül velünk egy asztalhoz, hogy velünk egyen és igyon. Törvényében meghatározta a velük való együtt ünneplésének a napját és ez a nyugalom napja, számunkra az Úr napja. Azon a napon Ő terít meghívott népnek ünnepi lakodalmi asztalt, ahol a legfőbb fogás az Ő titokzatos jelenléte és irántunk való lángoló szerelme.

Az evangéliumokból kiderül, hogy Isten az ő ószövetségi választott népét Ábrahámval kezdve Jézusig két évezreden át, hívta arra az üdvösségre, ami Krisztusban végre kézzelfogható valóság lett az ő számukra. Ma számunkra a pogányok számára is eltelt már ez a kétezer év, és Isten Krisztus által ma, itt és most még hív a vele való közösségre. De lesz egy másik hívás, amikor harsona fogja életre hívni a holtakat és mindeneket az Isten trónusa elé szólítani! Vajon készen vagyunk-e Isten színe elé állni?

Sajnos a példázatból az is kiderül, hogy az Isten szeretetteljes hívását a választottak ki így, ki úgy, de elutasították. Jézus felsorolja az elutasítás néhány esetét.

1. A meghívottak egyik csoportja egyszerűen nem akart elmenni, tudomást se vettek a hívásról.
2. Egy másik csoport nem törődött a meghívó szolgák méltóságával, hogy bennük és általuk maga a Király szól. Nekik hátat fordítva, a válluk mögül visszafeleseltek, hogy mentsék ki őket a királynál, mert nekik per pillanat sürgősebb teendőik vannak. Így történt, hogy mindenki elment a maga munkáit végezni a szántóföldeikre, a kereskedésükbe. Ők a király szolgáit a saját rabszolgáivá tették ezzel a megalázással! Lukács szerint volt olyan, aki az újonnan vásárolt ökrökhöz, vagy a feleségéhez ment, ezért a maguk **kimentését kérték** a meghívó Úrnál.
3. A legdurvább elutasítás pedig az volt, hogy elfogták a szolgákat megalázva bántalmazták, és megölték őket.

⁵ J. Jeremiás: Gleichnisse. 29, 66.

Lukács evangélista szerint egy és ugyanazt a súlyos bűnt követték el midnyájan. Az igazságosság örök törvénye kimondja, hogy „szemet szemért, fogat fogért, kezet kézért, lábat lábért; égetést égetésért, sebet sebért, kéket kékért” (2Móz 21:24-25). „Törést törésért, szemet szemért, fogat fogért; amilyen sérelmet ő ejtett másra, olyan ejtessék rajta is.” 3Móz 24:20.

Ennek a törvénynek alapján a menyegzőt készítő király kijelenti:

- „Mondom nektek, hogy senki azok közül a hivatalos emberek közül meg nem kóstolja az én vacsorámat!”⁶

Máténál pedig az áll, hogy a menyegző Ura elküldte hadait, a gyilkosokat elvesztette a városaikkal együtt.

Fel lehet ezen háborodni, csak nem érdemes. Hát ne tegyük, inkább csendesedjünk el az Úr előtt és értsük meg, hogy az a pimaszság, amivel a meghívottak a király szolgálóival bántak, olyan méretű lázadás, amit csak a halálbüntetés egyenlíthet ki! A mi Urunk Jézus Krisztus pedig éppen ettől a kárhozatos haláltól akar megmenteni, történetesen ezzel a tanításával is!

Testvéreim ismerjük meg egyéni és közösségi múltunkból, hogy bizony sokszor nem hallgattunk Isten szeretetteljes hívására, hozzánk küldött szolgálóit nem vettük figyelembe, volt olyan idő is, amikor kigúnyoltuk és bántalmaztuk őket. Bűneinkkel és Isten iránti közömbösségünkkel ugyan azt az ítéletet vontuk magunkra, mint egykor Izráel. Isten el kellett vesztse vezetőinket. Istennek el kellett pusztítania városainkat, idegeneknek kellett adnia azoknak többségét, földeinkkel és addigi minden örökségünkkel együtt! Közülük sokan ma Krisztust imádják az üdvösség ajándékáért!

Higgyétek el, hogy Isten nem jókedvűből küldi el hadait, hogy városokat töröljenek el a föld színéről. Ő nem kedvtelésből ítélte meg minket, hanem titkos, általunk már nem számított bűneinkkel haragítottuk őt magunk ellen, aminek következményei gyermekeink gyermekeire is kihat, mindaddig, amíg az Ő szent nevében nem kezdünk el menedéket és oltalmat keresni. Másfelől, ha jobban végig gondoljuk, emberként Istent közvetlenül nem tudjuk megbántani, így minden megvetésünkkel csak önmagunknak ártunk, magunkat zárjuk ki az üdvösségből, mint az a királynak hallgatással válaszoló ember is tette.

Máténál a menyegzőt készítő király utoljára már nem csak egyszerűen hívja az embereket a fia menyegzőjére, hanem szolgálói által, begyűjti a keresztutaknál állókat, a sövényeknél élőket, a szegényeket, a társadalom peremére kitzsítottakat, a csonkabonkákat, a sántákat, vakokat, a fogyatékkal élőket, egyszóval mindenkit.

Máténál, megjelenik egy negyedik típusú ember is, aki szótlan hallgatásával veti meg az őt hívó királyt, s akinek osztályrésze a külső sötétségre való kivetetés, a sírás és fogcsikorgatás. Ez a menyegzőbe begyűjtött ember mindenki mástól abban különbözött, hogy nem volt rajta fehér menyegzői ruha. A Jelenések 19, 8 szerint a menyegzőre a Bárány menyasszonya „tisza és ragyogó fehér gyolcsba” van öltöztetve. Ez a megváltás által fehérre mosott gyolcs a menyasszony Vőlegény iránti lángoló szeretete és a hűtlenség bűnével, a Jézus megvetésének és megtagadásának bűnével be nem fertőzött élet képe.⁷ Már Ézsaiás is jövendölt az üdvösség ruhájáról.⁸ Szerinte Izráel üdvkorszaka a vőlegény (Isten) és a menyasszony (Izráel) násza üdvideje lesz.

Vajon miért nem volt azon az emberen menyegzői ruha? Miért válaszolt némasággal a király kérdéseire? Miért gondolta úgy, hogy a saját ruhájában is ott lehet majd a megtisztított és szentek örökkévaló istentiszteletén? Miért gondolta, hogy Isten megszentelő és bűnét elfedező kegyelme nélkül is dicsőítheti az Istent? Miért gondolta úgy, hogy a Vőlegény iránti szeretete nélkül, kihűlt kő szívvel is imádkozhatja az Istent, s neki pedig az is jó lesz?

⁶ Lk 14, 24

⁷ Jel 3, 4-5;18

⁸ Ézsa 61, 10

Lássuk meg, hogy nem kezdődhet meg az Isten szerinti ünneplés addig, ameddig a Bárány Jézus vére fehérre nem mosott minket Isten mindent vizsgáló tekintete előtt. Nincs tehát istentisztelet addig, amíg a Jézus Krisztus kegyelme el nem fedez bennünket, szerelme nem dobbantatja meg a szívünket. Nincs mennyei öröm a szívünkben, amíg Jézus Krisztus fel nem öltöztet minket a megváltás fehér ruhájába.

Pál apostol kemény szavakkal figyelmezteti a korinthusi gyülekezet tagjait, amikor azt mondja nekik, hogy nem javatokra, hanem károtokra jöttök össze. A tehetősök a gyülekezeti együttléteken megszegyenítik a nincsteleneket. Szentség nélküli magatartásukkal megvetik az Isten gyülekezetét. Eltűrik, hogy egyesek a gyülekezeti tagok közül éhezzenek, miközben mellettük a magukat különb keresztyénnek nevezők jóllaknak. Ott ülnek a Krisztus szeretete által összegyűjtött egyházban, kemény, hitetlen és szeretet nélküli szívvel, tisztátalan és szentségtelen étellel. Mindez nem marad káros következmények nélkül. „Ezért van tiköztetek sok erőtlén és beteg, és alusznak sokan,”⁹- állapítja meg az apostol. Súlyos szavak! Teljes ellentéte a Szentlélekkel átitatott gyülekezetnek, ahol a vigasztalásnak, a szeretetnek, a bölcsességnek, az életnek és erőnek Lelke gyógyít, ahol a Lélek az embereket szent éberségben tartja, ahol a Lélek megnyitja az elméket és szíveket, hogy vágyakoznak közösségben lenni Jézus Krisztussal. Mert Isten Szentlelke csak abban a gyülekezetben érzi jól magát, ahol a gyülekezeti tagok odaszánják magukat Krisztusnak, hogy ő megtisztítsa és megszentelje őket. Ez a tisztaság és szentség nem öncélú, nem önző, farizeusi és önmotogató, hanem Istent dicsőítő.

Istentiszteleten részt venni tehát többet jelent annál, hogy vasárnap magunkra vesszük a tiszta ünneplőnket, és meghallgatunk egy akármilyen igemagyarázatot és tanítást, amit hangulatunk szerint lájkolunk a tetszik, vagy nem tetszik skála jeleivel. Istentiszteleten lenni, ahogy ezt magyar anyanyelvünk oly csodálatosan fejezi ki, hogy mi az Istennek járó tisztelettel járulunk az Ő szent orcája elé. Viszont nem tiszteljük Istent, amikor szánt szándékkal vétkezünk, amikor hívására nem megyünk el a gyülekezeti közöségbe. Nem tiszteljük Urunkat, amikor parázna gondolatokkal, vágyakkal és kívánságokkal szennyezzük elménket és a szívünket. Nem tiszteljük Istent, amikor csalunk, lopunk és hazudunk. Nem tiszteljük Istent, amikor megkeményítjük s szívüket a szegény szükölködővel szemben. Nem tiszteljük Istent, amikor a sorsára bízunk befogadásunkra és megértő szeretetünkre vágyó testvérünket. Nem tiszteljük Istent, amikor észre sem vesszük vétkeinket, amikor nem valljuk meg azokat, és nem követünk el mindent, hogy életünket megjobbítsuk.

Szentségünket, testi-lelki tisztaságunkat a ragyogóan tiszta tükörhöz hasonlítanám. Emlékezzünk meg, hogy Isten a maga képére és hasonlatosságára teremtett férfiakká és asszonyokká bennünket, abból a célból, hogy a férfinek és nőnek teremtett ember visszatükrözze a köztük lévő szeretet kapcsolat által Isten tükörképét.

Az egyház, a helyi gyülekezet, amely szintén a Bárány Jézus menyasszonya, a köztük lévő szeretet kapcsolat által Isten képét, tükrözi vissza. Ez akkor működik jól, ha tiszta a tükör! De ha homályos, ha be van mocskolva, akkor torzképet mutat, vagy semmit!

Egy másik példával is szemléltethetem az Istentől kapott tisztaság és szentség hatását. Sandra Bullock szereplésével láttam egy komédiát egy csodálatos bájitalról. Ebből a bájitalból, aki ivott varázslatosan megváltozott a hangja. Ő maga mindebből semmit nem vett észre, csak az őt hallgató ellenkező nemű ember füle és szíve hallhatta a megváltozott hangot. Bármit mondhatott az, aki a bájitalból ivott, aki legelsőnek hallotta őt azonnal szerelmes lett tőle.

Ez a bájital nem csak a filmvilágban, nem csak az ember vágyiban és fantáziájában létezik, hanem a valóságban is. Számunkra ezzel a varázserővel bíró bájital Jézus Krisztus. Amikor Jézus Krisztus szól belőlünk, mi ezt legtöbbször nem is tudjuk, de az, aki hallja megérzi, sőt

⁹ Kor 11, 17-22; 30

tudja, hogy vele embernél nagyobb beszél, Jézus Krisztus maga. A Krisztus hangját hallva örökre Isten szerelme lesz.

Gyökösi Bandi bácsi mondta el az ő tanítómesterével kapcsolatosan, hogy egy alkalommal hallotta őt prédikálni. Az igehirdetése annyira meghatotta, hogy az oszlop mögött elrejtőzve könnyeket hullatott. Később megtudta, hogy elkészült az elhangzott prédikáció írott változata is. Lelkesen szerezte meg a leírt beszédet. Elolvasta. Döbbenet tette fel magának a kérdést, miért tudtam én ezen sírni? Megértette, hogy nem a tartalma miatt, hanem a Lélek jelenléte miatt sírt, mert akkor és ott a Feltámadott Úr szólt hozzá!

Az imént elmondottaknak van bibliai analógiája is, a Péter pünkösdi beszéde, minek hallatán háromezer ember szívébe a Lélek által élővé tett ige töre hasított bele.¹⁰ Elolvastva ugyan azt a prédikációt elcsodálkozol, mi van benne, hogy pünkösdkor háromezren megtértek tőle? Nem a tartalmában van az erő, hanem Isten szabad, szuverén Lelkében, aki azonosul a bizonyoságot tevő emberrel, és a sajátjává teszi őt, az ő gyarló beszédével együtt. Mindezt a Krisztusnak átadott ember nem veszi észre, mint ahogy Mózes sem tudta, hogy ragyogva sugárzik az orcájának bőre, amikor lejött a Sinai hegyről a táborba,¹¹ Áron és fiai látták meg ezt előbb, akik félelemmel teltek be, majd Izráel fiai is!¹²

Az Isten által az anyaszentegyházban összegyűjtöttek még nem automatikusan tagjai a mennyei asztalközösségnek, az örök üdvösségnek. Azon a példázatbeli menyegzőn volt tehát egy mindenki mástól különböző ember, akin - a többihez képest - nem volt menyegző ruha. Személyesen a király lépett hozzá és megszólította:

- „Barátom!”

Milyen fenséges szeretetet? Ez a király közösséget vállal az előtte megalázkodni, megszólalni túl büszke és így a külső sötétségre méltó emberrel. A „barátom” szó az eredetiben kísérőt, sőt tanítványt is jelent.

Emlékezzünk csak! A meghívottak nem tisztelték meg a királyt, de a király mindvégig megtisztelti a meghívottjait. Mit érezhetett ez az ember, akit a király ott a barátjának szólított? Mit érez egy ember, ha a földi király a legkiválóbb vendégei társaságában azt mondta neki, hogy „barátom”? Mit érezzünk, amikor azt halljuk, hogy Isten a barátjaként méltat nemcsak az emberek előtt, hanem az angyalok, a mennyei lények, a kerubok és szeráfok jelenlétében? Hallom-e ennek a szónak a dallamát? Úgy hangzik, mint a rég nem látott barátom? Vagy úgy, ami azt jelenti, hogy hát te barátom, hogy kerültél ide és mit csinálsz itt? Nem látod, hogy valami nincs rendben?

Két akarat feszül itt egymásnak. Az Isten hívó befogadó akarata és az emberé, aki ellene áll ennek a hívásnak és nem akar a királytól kapott menyegző ruhában ünneplők sorába beállni. Ki akar válni, nem akar keveredni, hanem egyéni akar maradni. Ellene áll a király közeledésének, hallgat az őt kétszer, vagy kettőzve is megszólító király előtt, de ez a hallgatása beszédes. Arról beszél, hogy megtagadja a király hívását, de közben odahallgat a Kísértőre, aki azt ígéri neki, hogy olyanná lesz, mint az Isten. Mivel konokul hallgat a király válaszolja meg beszédes hallgatását:

- „Azért nincs fehér menyegzői ruhád, mert hallgatsz.”

Vajon Istenünk és Királyunk menyegzője nem ér meg egy kiáltást? Magunktól még kiáltani sem tudunk! Kiáltson hát bennünk a Szentlélek.

Urunk Jézus kiáltva halt meg a keresztfán. Ez a kiáltás talált meghallgatásra Istennél, és nem hagyta szentjét, hogy rothadást lásson, harmadnap feltámasztotta a halottak közül. Ő a mi Urunk, aki a feltámadásával megszerzett életet adja nekünk.

¹⁰ Csel 2, 37-38

¹¹ 2Móz 34, 29

¹² 2Móz 34, 30-35

Nem az a baj, hogy nincs menyegzői ruhám, azaz hogy nem birtoklom az örök életet, hanem az a baj, hogy akkor se kérem a bűneim bocsánatát és a vele egy csomagban lévő örök üdvösséget, ha tehetném, akkor sem mondok egy „igen, köszönöm, elfogadom”-ot, amikor a könyörület és a kegyelem kínálja fel azt nekem, hanem hallgatva, a bűneim konok némasággal és büszkeséggel való takargatását választom, magamat az Úr helyett!

Nem lehet az örökkévalóságig hallgatni. Eljön a nap és az óra, amikor a kegyelem kiveti magából azt, aki konokul visszautasítja. Kiveti a külső sötétségre, ahol nincs többé hallgatás, hanem van helyette szünet nélküli tűz, sírás, jajgatás és fogcsikorgatás.

A király tehát ki akarta szólítani azt a barátjának nevezett embert abból a lehetetlen állapotából, amiben ő már nem érzékelte, hogy megváltozása nélkül nincs helye annál az asztaltársaságnál, sőt fél lábával már a pokolban áll. Hívta tehát az Isten azt az embert, szóra akarta bírni, azt akarta, hogy vágy ébredjen benne és hálából maga kérje tőle a kegyelmet, bűnei bocsánatát és az örök üdvösséget, vagyis a menyegzői ruhát, de ő hallgatott.

Jézus az utolsó nap utolsó órájában Júdást is barátjaként szólította meg, az a tanítványa mégis elveszett, pedig beszéd általi válaszában mesterének nevezte Jézust, cselekedet általi válaszában pedig megcsókolta őt. Júdás cselekedve és beszélve is hallgatott. Csókkal és hazugsággal hallgatta el a harminc ezüsttel felérő igazságot, a gyáva, gyalázatos és megvető árulást.

Bárcsak leleplezhetné Isten Szentlelke ezt a bennünk lévő Júdási hallgatót és hallgatást, amely hallgatva beszél és beszélve is hallgat, miközben rabláncként rögzít a pokolhoz, s így megfoszt attól, hogy igaz bűnbánatra juthassunk, hogy az Úr megszentelt menyasszonyaként öltöztethessen fel minket, hogy a mi Szerelmes Vőlegényünk önmagával takarjon be, hogy egyek legyünk Ő vele mostantól fogva mindörökké.

Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus, akin az Úrnak lelke megnyugodott, aki az Isten Messiásaként azért jött, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdesse, aki azért küldetett, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsa, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessen és a vakok szemeinek megnyílását, és hogy szabadon bocsássa a lesújtottakat, hogy hirdesse az Úrnak kedves esztendejét (Luk 4:18 -19) és hogy Lelkével töltsön be bennünket is. Ámen.